

fra, som der er enighed om, at betaler skylder betalingsmodtager.

Betaleren skal stille faktuelle oplysninger til rådighed for betalers udbyders vurdering af, om betaler har krav på tilbagebetaling efter § 65, stk. 1, jf. direktivets art. 62, stk. 1, 2. pkt.

Det følger af forslaget til § 65, stk. 2, at ændringer i en valutakurs, der beregnes på baggrund af en referencenkurs, ikke kan påberåbes, når det skal vurderes om en betalingstransaktion oversteg det beløb, som betaleren med rimelighed kunne forvente, jf. § 65, stk. 1, nr. 2. Anvendelse af valutakurser fastsat efter en referencenkurs skal fremgå af de informationer, der skal gives før en enkeltstående betalingstransaktion, jf. § 4, stk. 1, nr. 4, og i en rammeaftale, jf. § 48, nr. 3, litra b.

Det foreslås i § 65, stk. 3, at betaler og betalers udbyder i rammeaftalen kan aftale, at betaler ikke har ret til tilbagebetaling efter stk. 1, hvis et samtykke til at gennemføre betalingstransaktioner omfattet af stk. 1, er givet direkte til betalers udbyder og hvor det er relevant, oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion blev givet eller stillet til rådighed for betaleren af udbyderen eller betalingsmodtager mindst fire uger inden forfaldsdagen.

Forslaget til § 65, stk. 3, gør det dermed muligt for betaleren at give afkald på retten til tilbagebetaling efter § 65, stk. 1, på visse betingelser. Betaleren skal for det første give samtykke direkte til sin udbyder, ligesom adgangen til at fravige § 65, stk. 1, skal være aftalt i rammeaftalen. Hvor det er relevant skal betaleren endvidere adviseres mindst 4 uger inden forfaldsdagen af enten udbyderen eller betalingsmodtageren. Herved får betaleren mulighed for at tilbagekalde betalingsordren senest arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering, jf. forslagets § 73, stk. 3 og 4. Kravet om advisering gælder kun, hvor det er relevant. Såfremt der er tale om en tilbagevendende betaling, vil det typisk ikke være relevant med en forudgående advisering 4 uger før forfaldsdagen. I disse tilfælde vil en kortere adviseringsfrist på for eksempel 1 uge kunne være tilstrækkelig. Dette gælder også den første betaling i en række af tilbagevendende betalinger.

Efter forslaget til stk. 4 kan retten til tilbagebetaling efter stk. 1 fraviges for direkte debiteringer ved aftale i rammeaftalen mellem betaler og betalers udbyder, så betaler har ret til tilbagebetaling fra sin udbyder, selv om kravene efter § 65, stk. 1, ikke er opfyldt.

Forslaget til § 65 gennemfører art. 62.

Til § 66

Det foreslås i § 66, stk. 1, at en anmodning om tilbagebetaling, jf. § 65 skal være udbyderen i hænde se-

nest 8 uger efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion. En betaler har derfor ikke krav på tilbagebetaling, hvis udbyderen modtager anmodningen efter denne frist. Direktivets art. 63, som gennemføres med forslaget til § 66, indeholder ikke en angivelse af, hvornår en anmodning er rettidig. Det foreslås imidlertid at anvende det tidspunkt, hvor udbyderen får anmodningen i hænde, som afgørende for om denne er rettidig. Direktivet anvender således dette tidspunkt som starttidspunkt for beregningen af betalingstjenestudbyderens frist til at besvare betalerens anmodning om tilbagebetaling.

Efter modtagelse af en tilbagebetalingsanmodning har udbyderen 10 arbejdsdage til enten at tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller begrunde et afslag på tilbagebetaling med oplysning om klagemuligheder, jf. § 66, stk. 2.

Oplysning om klagemuligheder omfatter både adgangen til at henvende sig til en klageansvarlig, hvis udbyderen er omfattet af bekendtgørelse nr. 1264 af 8. december 2006 om en klageansvarlig, samt muligheder for at indbringe afgørelsen for et udenretsligt klagenævn.

Forslaget til § 66 gennemfører direktivets art. 63.

Til § 67

Det foreslås i § 67, stk. 1, at en betalingsordre, der gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som er angivet i betalingsordren, skal betragtes som korrekt gennemført.

En entydig identifikationskode skal i overensstemmelse med direktivets art. 4, nr. 21, forstås som en »kombination af bogstaver, tal eller symboler, som udbyderen af betalingstjenester oplyser til brugeren af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester skal angive for utvetydigt at identificere den anden bruger af betalingstjenester og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingsstransaktion«.

Som eksempel kan nævnes oplysninger om kontonummer og registreringsnummer i forbindelse med en konto til konto overførsel.

I de tilfælde, hvor betaleren giver en forkert entydig identifikationskode, men samtidig har givet andre oplysninger, for eksempel det korrekte navn på modtageren, er udbyderen alligevel ansvarsfri. Dette gælder, selvom udbyder således gennemfører betalingstransaktionen i henhold til den forkerte entydige identifikationskode, jf. herved direktivets art. 74, stk. 3. Udbyderen af betalingstjenester er således ikke forpligtet til kontrollere, om den af betaleren angivne entydige identifikationskode er korrekt.